

El vol erràtic dels estornells

MARIA BURREL BADIA

PORTAVEU CS PAERIA I DIPUTADA PROVINCIAL

ÉS FASCINANT contemplar els estornells en bandada, fent i desfent, avançant i retrocedint. En la seua perfecta sincronització, dibuixant etèries coreografies al cel al capvespre, una es pregunta: cap a on van?, què intenten?, deu ser que no tenen res millor a fer?

Els estornells em recorden la majoria dels polítics, que van d'un costat a l'altre, que canvien de direcció mentre s'escarrassen a buscar el dormidor urbà més adequat per arrecerar-se durant la nit.

I si pot ser un arbre de fulla perenne, just a sobre d'un d'aquests espatllats bancs que tenim escampats per la ciutat,

doncs millor, així deixaran una bona capa pastosa que impedirà que els soferts veïns puguin ocupar el seient en els assolellats matins d'aquesta tardor.

I és que ja se sap, uns i altres, polítics i estornells, són resistents, persistents i insistents. Ho saben bé les entitats veïnals de Lleida, que, per més que demanen, reclamen i denuncien, no aconsegueixen que l'administració més propera al ciutadà atengui les seues reiterades peticions. Ho saben bé els anònims ciutadans que no obtenen resposta a les seues demandes i es veuen abocats a manifestar

públicament les seues queixes escrivint cartes al director o a trucar a la porta de la defensora de la ciutadania, la síndica de greuges.

I ho saben bé els agents socials i econòmics de l'àmbit local, que també demanen i reclamen empatia, diàleg i seny en la presa de decisions polítiques municipals. L'escriptor irlandès Bernard Shaw afirmava que "la política és el paradís dels xarlatans" i, a Lleida, els discursos dels que abans van governar i dels que ara diuen fer-ho estan plens d'una xerrameca que sembla que avança en direcció contrària a la realitat de la nostra ciutat.

Perquè una cosa són les frases que es diuen i una altra de ben diferent, els missatges que emet la mateixa ciutat. Missatges de total escepticisme

i, mentrestant, com qui sent ploure, els d'abans i els d'ara s'han llançat a una bruta lluita en el fang a set mesos vista de les municipals, oblidant que són els lleidatans els que sortiran escatxigats pel fang.

És molt comprensible que mentre això passa, a la vida real, l'esforçat contribuent estigui desmotivats, veient i notant, en les seues pròpies carns, que, malgrat els elevats impostos i taxes que paga, el retorn que es podria esperar en els més bàsics i elementals serveis no està garantit.

Per això, la inseguretats i la falta de neteja continuen sent les principals queixes i preocupacions dels veïns. Parlis amb qui parlis, i per molt que alguns s'entossudeixin a negar la major, Lleida és avui una ciutat insegura i bruta.

Pots preguntar-te: en què

ha millorat la teua vida des que governen els independentistes? Prometre i anunciar és fàcil, però després cal gestionar i complir.

Fer i desfer, anar cap a un costat i cap a l'altre, com bandades d'estornells en una graciosa coreografia, això sí que ho fan, però sense un rumb fix ni objectiu definit. Crec sincerament que les disputes partidistes d'uns i altres, vinculades als seus únics interessos espurissos, resulten inútils als interessos dels lleidatans, que fa temps que van perdent la fe en els polítics de titular i postureig.

Des de la meua formació no perdem l'esperança i seguim treballant per fer que aquesta ciutat sigui més segura, més neta, més amable, més humana. Posant les persones al centre, és possible canviar Lleida.